

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

НЕДЈЕЉНИ ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

520J 29.

НА ПЕТИЊУ, У ПОНЕВЕЉНИК 29. ЈУЛА (10. КОЛОВОЗА) 1871.

ГОДИНА II (1952)

СЛАВ ПРОГОРДА" наименує рідні тут війська. Стук, як ЦРНУ ГОРУ в АУСТРО-УГАРСКУ год. в. 6; во год. 3; четверт год. в. 1. 50. в. За СРЕБРУ год. в. 7; во в. 4. 3. 50.; четверт в. 1. 75. в. Звісі ділти нове год. в. 8; до год. в. 4; четверт год. в. 2. За останю панівні сім рік 5 військ. Провідник і все вітурбовано панівне сім земельністю в Донецькому повіті.

СРЕДСТВО И ХРАВАСТВО

Ту скоро једном броју, а и спрје тога стаком пријавом, ни смо изјашњавали наше искрено сажалаштељство због немилих појата у односу нају већу јужнију Словенију, а нарочито међу Хрватим и Србима, и поизвади смо, у највећем доброј, са обзивачношћу исхршом, да престану међу браћом такви небрдски одношави, и да се споразумјеју на најширијим положајима, у цијељу заједничкој, а за описане добре наше.

Задахнути том тежњом, нас је порло обрадитељ љубљански „Словенски Народ“ својим чланком под горњијем насловом у броју 173. Тај народни орган наше браће Словенача излаже исту масно, разматра исто зло, т.ј. нашу неслогу, трпење, управо непријатељство српско-хрватско. Шолитичку разнорницу међу Србима и Хрваташи доводи он од Вука Карапића, назад тридесет година изговорене ријечи: „Сви и слуда Срби“. То је, вели, истакло Анте Старчевића са узиком: „Сви и слуда Хрвати“, само што је, додаје „Слов. Н.“ Старчевићев цинизам десет пута ненасренији и продрзнији. Ми нећemo пратити редом и исти у посмјенуток чланку, јер посеби тежњу за споразумљењем, обавајући жељу за препирањем око мисла, за које би можда иначе запели, а које су ини десад саме потоготвиле страсти, раздражљивост, и рђале отуђивање и раздор. Највећешко овде само главну мисао, ове закропне ријечи „Словенскога Народа“:

„Наша Словенцица је Српство и Хрватство једно као друго, једнако људо и друго. Брат наш је србљани и брат наш је Хрват. Наше симпатије једнако су подјељене међу њима. А из свега људског съјања је њихов међусвјетски ридор, који је штетан не само за њих обое, него и за нас и за све Југославенство. Доста је да сте и мили једнога Вука Брижковића! Кад би нас Срби и Хрвати хтели послушати, ми би смо стали међу њих, пружили би свакоме једну руку и рекли би им: споразуните се, сложите се, сједините се!“

Ренонос, па оцет понижавају, да се радујемо овој изјави, и од свога срца желимо, да се појаве и сусрету на свакој страни нашета савија-ског југа такве мисли. Такве искрено исказаније мисли брзо би морале постти и постале би дје-ло, које се зове — морално једнинство ју-гославенских народа. А то је ово за чим морамо смо тешити, и без којега најесмо никад пристали и ишта кадра! Ово је почетак, или још првотрећи, ово је темељ, на којем јединство можено развијати и наш политичко-народни живот и основати нашу будућност. Док неостваримо иште морално једнинство, ни не само да не можемо мислити на наше народно-државно једнинство, него се слабоме, да не кажело баш никаквом, у-спјеху можемо надзти и од наших тежња и на-презаља у садањујем засебнијем положају на-штите.

Сложни, задруженни, ујдињени у једиоц
и исти постајено ми снага, које се јединио
може и мора да преносијају развити, снага, ко-
јом ћемо не само одолети нашим непријатељима,
но и скинући свакета задобити. Но може
бити правога разборитога родољуба, ни Србија
ни Хрвати, ни Бугарији ни Словенији, који не би

био осједочен да од солидарности унгарске племене зависи успјех ваковијих савијајућих засебијућих адмирал-диста много, а најхвједијих тежњи у будућности са свијетом. За то ни не настаје лужност изјавити и изјаснити, да ради на томе удружењу.

Ми смо у предпрошлом броју у чланку „Хрвати и Срби“ говорили јашније и јасно о овога ствари и учинивши први корак споразумљењу. Изразили смо се, да би несека нужно било, да се сви самостални југословенски дистриктови сложе у једном програму, како у погледу засебнијих до- маћијих послова и одношају зарад бољег и спо- гуривајује постижења, тако и у погледу спољаш-њијех својијих тежња зарад заједничког стрем-љења и потешкиња до истијех. За то се за о-вај најх већемо упутили даље. Само ћемо и о-пет преморути редољубивија да разнесе о ово-м, да забаде све заједне имена и настрене из народно-себичне тежње, па да искрено, обзивно и живо првону и рад у ову ицију.

Споразумено се, споменуто се, уједињено се

НАШЕ ШКОЛЕ У ГОД 1873/4.

III.

(К.) Пишући ове прете о изашајек школама уз признање доброга става и лијепог успјеха у овој години, пријетљаћемо по дужности и у изијери, да напредак још бољи буде, да иза и писаних недостатака, који се могу лако поправити, то тим прије и дајши, што је школски живот нећу нали вол и скрбашњи, — а интерес школског напредка и циљ који се чини посттихија то извесни.

Нека сужње да свака добро уређена школа прије свега треба да има да овај рад и потреби-

тако да се уче и да се користи. Јер што је једино зантирају алат, то су учитељи школска учитељи, и дао што зантирају без потпуног алате нисе могуће савршено извршавати свега чиме имају на свом посаству; тако исто и учитељи, па им је најспособнији био, ако је лажиши нужнијих срећа-
ва, нисе могуће да му де у раду његовоме не покажу сметње, — и много иначе прописани предмети не може без њих предавати. За то виче да свака школа, осим потребних књига има ваз-
да у обилности сваког материјала за саднидашну употребу, а уз то да су јој вазда за ручи школ-
ске иштеце, писци и цртачнице слике за очиглед-
ну наставу, по најновијој системи рачувачкој
за предавање земљишца гроб и уз то нужне зем-
љописне карте и њесе најпотребније физичне и-
парата и т. д.

Педостатък нужних школских извршата не означа се само код нас. Од те болести, на жадностите имаше склад школе у нашето изроду. Ми, до дунешните ни дни разлога тужити се да смо са свидетели на овие ствари. Досадань школска управа и штедството ја е да се ова практика изважне, и ужасът, когато изважда, беше обидно чист и честен.

тоге најпре јој баш освојио систем износног потреба стреса; или вешто најбоље вриједе око којих се у нас из школе почело ратити, а у тој односности, што доста обилати трошак за набавку оваквих ствари и да види не дотичне општине у којима се школе гајале, а при том и новчано прилике најпре биле сујула у односу на највеће повољније, — па све то учинило је, да није могуће било до сада да се ствари набавити нити све школе истијема попунити. За то нека је првобитна школовацем старајења, да употреби свој учинак и да учине све што је могуће, да се наше школе снабдију и попуне музичном училиштем. Има још један од посаглавитељних предмета, у који треба у основнијем школству да се обратити

што иште пакња. Овде разглјујемо предавање природних наука. На овој рубрици под вис њеј се до вако ишто радио, а тоно је једини и потпуни узрок, што нашим учитељима ивијесу из овог послоа биле предходно довољно спремне. А да се овај пратњник попуни, потреба би било да се прије свега укреће у круг предмета који су у црногорској богословији уче и природне науке ико облигатни предмет. Оваки недостатки у тим заводу и првје је олакши, па за то, без склевења, треба даја наступајуће јесени изредити и узвидности, да се редовно предају у богословији и природне науке, јер је томе заводу код нас једино шојеверје за сада, да приправља питања да нападне учитеље.

Могуће да би смо у стању били још штогод најви и споменуты што би смо могли ставити на вагу с оне стране, где се прикупљају недостатци и сметње које се у највишем школама обажавају, али знајући да све у свијету има своју добру и хришћану страну, и тјешећи се тијес, да се код нас, са највишом вољом ради око просвјетне ствари, и да у тове неимплементиране сметње уз најслободније ишичеље и рад код најдобрег ижењства, него шта вишко, то наје највиша потпора и одатле потиче нам иницијатива за све оно што се односи у корист науке и осталог напредка у нашој домовини, — остављамо за сада то у узвјезду прега досадашњем раду и напретку, да би у будуће бити све мање онога, што би овома могло смешти просвјетном напредовашу и раду у Панонији.

У завршетку овог говора о овогодишњем стаљу народних школа у Црној Гори, слободни смо да-ти изрази нашен ватроточном падину, да ћемо и у будуће, по нашем вишљу, бити у том при-јатном подложју, да сме боље и боље гласове с овом доносимо, и да ће још седамна мешавина дочекати оно сретњо стаље, кад јеће нашој с-тачњим прославју књие користи и добра доноси-ти, него што је сљаве доносило до сазе бојне-роље и јувакче пренуђе.

КАСТЕЛАРОВА ИЗЈАВА

Гласните швајцарски патронија држава је овлаштена у Гранада пригодом једнога републиканског митинга говор, који је уједно и програм. Најпре изразава се на склопу за поддршку идеје, па за тиме истакнуло оклик:

„Ми хоћемо слободу; тај багин, да, пајбон-
ији привиди цивилизације. Као што си човек
мора сам створити живот, јер другаје меби баш
одговоравају оне дјела, која га зиједно дижу у
попизују, тако исто корију и народи уживају
тешкољике праште, која рађају вдеје, којима се ове
расстрељују и размрзнују поенут чаробњак сопственог
различитога коријена. Пиндивадујућих исцеса па до
вијећега вриједи владе, да небуде могла изједи-
страни моб управљати судбинама народа и да не-
буде могла одлучити о његовом удесу попут
времена, која су нах у жалосној употреби. За то
је управо прво наше начело, начело слободе. Ми
јесмо, иск смо близу па неко и остати странци
битио либерализам. (Оловадвади).

Слобода, која још ључ била повлашћуједнога разреда чучанства, јест данас право свих јест објективно право грађана. Знаменити изум најпредак обртности, замјеничи службени водељењеједнаке дужности на све аудије, једнаконост зајона, истовреме, које дојими према сваком поштеној земљи, његовање радње и њезиних производних сила, најдубље чувства, најдаље плејеје које су застичном политичкому уређењу земљавода, светло, точнина, производње организме и нашем планету: сва та отајствена ајеловала створила су од модернога друштва демократију, која и нечвртима испобијадају која и тешкоја.

(Помалују). Ми се брањимо са тој демократији, јербо се државом начела, да из овога гласовнице пронизан исто твоје власт европског грађанства и селу, кадо је дојваша власт државе гасе. Иако дакле заредито странко либерала и демократична у време спасују рибети (Помалују).

Разлика је међу народом подјарњеним и народом слободним, та, што се ондје пријатиљ увјек на силу, а поклада на прашт. Арап који је безу-
вјетно одгаја фатализму, роб којег се власнице или
суздане бричата ће својом сабљом и својим дес-
ницама, доћи ће Сас, сне буре и крај вазова,
тражити своје право у закону, свою обрану у
шоротвника. (Носите добро! поете добре!) Немојте
иселити, да ће бити икада слободни народ, који
којима је немира духа и значаја превратнога народи,
којима је слобода рјевозивна муком, а демократија
разудајућа макетајема — народи, који, да
добију, муштеник државе, суштину свога града, сасвим
припремиши аристократу, те, који, ступају у редовито и
неравнобично друштво, када им даје кавој маршу у
уздуж које биће, и то здраво биће, које превози-
чи се каваром, којој се нахилнује у превозима, у
извадачницама и у слави над њима господаре.
Норелек јест битност свакога друштва, а нарочи-

Членството проматрата било ће доволно да се овековечи уједно. Без јавнога поредка некак макаровски ситуации: провадие ин поредка, пропала је с чин и свака слобода. Да се осигурују вишеструкоживот, највише особа, племенски интерес и раздељење, када и власништво, то корпа да буде највиши циљ, чрејачијег друштва, јер неин передак и карактеристика.

Када олазите, где су сва ова добра, пре-
вршено ружње првога изјољења демогра, то не
ће виши прећи дојаку друштву. Уочавају
у шуми, паје-ће как се здрава борба се смије-
ши природи симала, које највеће толико спрет-
не, кимо беспрестани социјалини ленивири... (Врло
добро! Врло добро!) Свако је право од потребе:
сloboda говора и писања, уздржавања и саста-
јања... слобода свијести и обје право гла-
говања; или свих тих правака иже онђе, где
некој овога првога изјољења син проја: проја-
јадо и појадање смртности... (Озлобљено!)

Ја вак корак на среће ставио је он, што именује и дјерује. Када је ја вист обиљежила и када су дјечији људи обједујући својим љубашњим одраженим тоном, тада жестоко извештајала-ја и против мене сподјелила окружњу бјесну, тада је сама ја, пред бјогом, у којем сјејући тврдњи, чим су ми били велики испријатељи; потпуним душевним жаром и поузданљивим одлаже-њтвом, пренесући првјење на мој живот, напад-деље па моје поштење, брали овај живот, без којих човјеке друштво не може да обједи; а кул-туртврт ми је услед законске власти припадао; закон, који обезвјежђивао, а мене поизвја-боље, трајност в друштвеним напредкама, па се иницијал-и-каје за био, што си да имање бъдеш учинио у времје буре, која је можда била настрадања веома гања. И ујутру је ујутрујајући

Даји мојоје спасни узак, а хади нека сумња. Ја сад се чудим дајти вршачку и да можда ауторитет, што си ти ауторитет, мислиш да то што си одговоријаш дајши да то што си премаже неизрицаши пред љубитељима? Бидију же, те је то сумња усомнитељна ческа, која су на дани били горди. Ја сад желим да би увек окоју вједама, да људима докажем чију везу-
кољеву врјадностност је ред вједама узр, то сак слаја достигнути; је посљедије вједавога појадинскога ауторитета, је је узр, да ја пренеси мојим снажним исто тако драгим редом, како и то сам то ради, ради сасјаја ради већа, те да сасјаји привремен већим очима још и великих археја довољавати." (Луковашко одобравање).

ДОГАЂАНИ У СВИЈЕТУ

Једногласни избор Ареопага Стојковића је ишао потврђен. Такав листај у сваку дозволу је, ако не већуон, крај риједак. У сабор-стојијајдши у Карађорђевом 17. о. м. изјављено је да квесар, па је пир саборску зајесу одвојену промовио са близином дајући да га тајној извештави

време с благословенем да тај глас је прочитан
бито, да цар иже ипак избор Стефановића
да се извршено нов избор. Народни заступници,
да објасне све зло, докторски су се и сложили.
Да приступе новог избора у извршење за
извршараха да би бискуп Иаковковић, катаро-
вовине рузвесљао. Грујић, којег су везале по ева-

Иванчиштија, добио је свако 2 гласа. Иванчиштија је родом Србин и преје поднегала Румуњије са Србима, био је српски владика у Араду. О иштварићу Стојанчишеву и побору Иванчиштијеву говорио је другом поимањем.

Познате су жалбе наше браће Хрват против поступака угарске владе, који у својој заставијеношти за издаваштвима имене издања језик и на хрватском пругама угарске државе жељевицу. О томе је хрватски заступник на Угарском сабору Шран, изједноједној влади и сину „Лојду“ јавља, да је министарско виђење одмах захућило, да и да министар комуникација у једној будућој сједници одговорати. Но у дотичној сједници заступничке куће није био интервентан присустан, а с тога наре је министар могао и у постојећем обичној одговорати. Међутим „Лојду“ доказује, да интервентан присустан забиљежи у огорчено-хрватском изједноједном посланију у послодаву хрватским пругама уз државије жељевица. Веда да се па ове пруге неодноси та закон. Железница је обртничко предузеће угарске државе, која има право правоснагти издања језика и писмопечатнијим језиком државне жељевице.

Француска народна скунштица још никада до се одлуче за републику или монархију због тога глаша у Француској једнако опасна неизвесност. Против жеудеја, у сриједу, пошто је Неријеов предлог да се република дефинитивно прогласи, одбачен, подијесао је левци предлог да се скунштица распушти, па је и тај одбачен. Већ изгледа, да не се скунштица одводи, али и то можда већ ових дана. Када не се и ходи, па се отеч систати, то је питање. Оваква скунштица, појеђавајући на толике странке и без смисла већине, и онова често никакво добијаши је у стању да рађа све нове затеште, искре да из цих земаља изблуди. Маршал Макмахон користијајући већ иза неопримичну власт, можда ће покушати падити и без народнога представништва, а како му је република одратила боје се њеки да би он могао међутим и монархију прогласи-
ти.

У првој сједници бриселскога међународнога конгреса изјављено је руски аутононимик, да Русија жели, да се више дух него саме рачје чешћим предлогом узима у обзир, а овдје, да ће вредност по својој првој форми имати нешто веће. Заступници страних сила показали су на тој првој сједници особитету предсједника Русије. Међутим француско друштво „пријатељи мира“ предalo је предсједнику конгреса адресу под именом: „Ваша човјечност“. Друштво је руски програм ужасно напенадило, јер се њим ратовање везује неким правилима којима да се постави темељ међувладарском закону који ће јасно станови свјета жири. Ако ће се конгрес ограничји само на уређење јатованца, онда неки се парцелете рускога програма, осим оних који се односе на заборављене и разните, објавије, јер се с њима идеја привилегије и заштака, и дају само у прилог јадејим. Све ли се заборавије највише, што се смјеријаје предлогом, да неуставне против пријатеља, који уграде у легитиму земљу, него да га води гледати крво, и с превршивањем рукама. Но бриселскији вјесник чини да адреса никада узима и да ће на конгрес.

— Цар је сачекао полази изјеставу у Штајнју да походи краљ Виктор Емануил.

Недујивнистички преска мистерија праоћију
чланак „Норд-Алек Цита“ у којем је речено
да ће последње испаде Карлсбета у Шанзелскуј
којему је за жригу вло и један Немац, принукати
племениту државу владу, да се тоге алу учите
конци. Из ове изјаве многи су судили, да њемачка
влада засније обзивом о том мисли, да шанзелскуј
владу подуправљати ју овакви доносије
поталочноге Карлсбетских уставица. До тога не је
тешко доћи. Чланак „Норд-Алек Цита“ без сумње
је полуизмислен или му не може бити друга срећа,
нега да се јавио отпорчење, што то је првоје
додато укоество квантитета Немаца, у видимајућу
говјаду, јако изрази. На праву интервенцију нико
не чиши. Немаца се не може спасити за однос
јаје у Шанзелскуј, доке год најдржљу ће види
се призна.

Све више истакнују, да би величестваје једног хаджедома виду пријати. „Репуб. францускија, да би то био једини највиши интимитетскије којему небаје нико приговорати. Мијадескији кордади би се пријавио већ с ога разлога да се прибави ипотоње пародију праву. Ако же захтевате, пише „Ген. франц.“, да се у име по

штета, француске управе састреле зновинци, овогаша га сумња, да подувију карактичко разбојништво. Узудај тражио права других кључних ститити парада, коју веће да припознују. Сви јевропски кључности наше вице подувију карактичким устанаком, усурјујући се противљају мадридској влади. Прве свега ваза кршти своју дужност, а онда искра слободцо влада строгост извршавају дру-
ги.

— „Народни лист“ пронађује обављање извадке изборе оваквим ријечима:

Докази су многој крејслу да аутономија
и национална етно-етничка ствар је на станицу касну, барем у старијим
својим котарцима, доказују се непрестане не-
записни утицаји у међусобним појузданцима, ето има
недостатак чини доказују, да јој народ и у осо-
битељима неизвесни културни теч објело прље.

Војна смештје чете барократске (Дајен) пружило један за један глас, и то оној где гаје прије послао у саборотрговине великих, или је подуштиш бирач! Овако се појављује и да срби радују се, јер им доказују да се приступ следећег спаса прилике. Пенојко заборављати да су ово најкадашњи избори, па да у оној мају се је ко за не брига; да је, дакле, била жеља многих родаљува, да се пусти опет бирни доједаш аутономаш, који је дана иступио, нека сједиши са пред народом; великом у сабору, па доказује, да ли звани што друго него никаки и блежаш! Успркос тому деловаје аутономашко једна пролитија. Овако за један глас поши глашту с беојашта Ђорђијевића оне симаје срећа азбичи судбину господар Винограда опет Богојевића. Ипако не спадају првобитни суда, па искључивији.

Дакле да је то аутоношко душаштво? Но-
вачу се на једри нашељи да ће барек пријаш-
ње гласове добити, а једри их тридесет коратаји
изнад баца; хоће да се јуваче, па у задњи чио
бече с боравка, или сливовој средњој политич-
кој оставају вјеријавају! Па ће мак још ауто-
ношни кравати, да их земаја хоће, да ге они
јогу на полу одрицати својих столица у сабору
и бјежат! Делер, господо, прибрјите гласове,
председните их са оним што добијавате прије,
и видите ли изјесте ли јеси на пријеозе задњи
пут промоти уз поштени рад, сlijedeће стопе
народне већине, која вас седне плаши, већ вас
необориваје вјет, чака у сабору и досље ових
задњих нашим лажаријама, да доказете што сте
нашаков приједа да са земљом урадите.

СА СРПСКОГ ЦРКВЕНОГ ЈАРОДА СЛВОЈА.

НОВИ САД, 18. Јуна — Јуче је била сви-
борска сједница у Барајеву. Народни посланици
искушавају се у саборској дворани у 10 сати
прије подне. Г. Бранковач је отворио пивницу, да
се у сједници према обзивима тренутку изјро-
джа. Пеколација оду по г. администратору па-
тиријаршије, који у сједници диффе. Оваквога се
извијештава посланци сједнице. За тим оде неколи-
ниво по кр. комесару. Кад је у саборској дворан-
ци упознано, предуследра га је првога тешкога. Нико-
вљак се гласа чују виђе, а од „живота“ ни забара-
нка. Сако је тај пажњак објављао банду „сврача-
хину“. Кр. посланик промотије првога говора, који
је јакао да ће. Величанство саборду изјави-
о да пријестоји пријатељству са „богдановцем“. Кр. комес-
ар завршио је са „живим цар и краљ“, но што
се гласови из сабора тихо одразили на „живо“! За тај преда кр. комесар председнику
сабора изјавио је кр. реектор, који отвориша-
ва првих петим комесарским сесрејару, који ће
извршити језују врата, а да тада нареди
секретар промотије истог да српском језику.

Реклама газеты:

Из Француске Јосип I. и т. д.
Из представаке јашег министра предсједника дошли су њој гавез изјављања
Ваше вјерности од 16. Јула т. г. у српском
народно-хришћанском сабору вјекуљац дистуници
у сјесници од 16. Јула т. г. избрани Арсеније
Стојковића, епископа будимског и нашег правог
јавног свјетитеља за грчко-источног кардиналног
архиепископа-јеромонаха и епископа виенеца

Исти заслужива приступы на них уедно с той надцнаніем колбок, да бы скъ избор орѣ иудеоизвѣстие подтвердили, урееніе лотиціи архимандрита У живъ успѣ и до установленія новог начинѣ избора епискоша попутешъ сада правыхъ епискошъ столицею одложилъ. Но предъ нашимъ избрекомъ имѣнстворъ предъѣзда

стављени у споразуму с нашим угарским и
шпанским богочестима и просвете ка и с нашом хр-
ватско-славонско-дalmatinskom земаљском владом
не наизмико с побуђеним, да к учињеном из-
бору с иначима изјавком потребом сртствено.

С тога одлашћено гађу вјерност, да је ову
нашу изјавшу поду сабору објавити и исти по-
зовете да с искључењем одбјеног лица да начин
у нашем превишком ријешењу од 27. Маја т. г.
прокинеси нов избор објави за столицу архиепи-
скопа-патријарха.

Резултат објавити се идућег избора и да ће
се ове путем, који је у употребу нашој вјерно-
стима данак означи имена подијети.

Објавите уједно нашу вјерност сабору, да
је ствар дотација архиепископ-патријарху већ
ријешена нашим изјавним ријешењем од 7. Јула
т. г., које ће се посматрати објасненом и од Нас
потврђеног избора патријарха како овоме тако и
сабору на значе дати.

Пошто је избора епископа један од
составних дјелова саборског устројства, које је
сабор од 1871 израдио и до 30. Јула 1871
наши подије а ово ће се по смислу нашег изјав-
ног ријешења од 2. Јула 1872 најprije још
епископског синода па наше издати то изјавите
нашу вјерност сабору, да популарне увраживе-
шпанско-патријарху.

Која у осталом с парском и краљевском жи-
дошћу стапи благословно ослободи.

Ира читају на гласу се чуло шије; само се
ни писац опет орала синдра „хлопке“, а за тим
пјесма: „Један часак радости“ и т. д. Сабор и
публика била су у смукном током расположују-
тако, да је истива испоменска. Кр. комесар бацио-
је за време читана последе на све стране, кре-
рећи посљедње и публику скоро воједине. Столица
Милетић бијаше празна, по прочитану ви-
зову он изборног предсједника г. Бранковачког, да
предузме чин новог избора и уздади се и он и
администратор. Публика изиђе. Сабор се претвори-
о у конференцију.

Ту се залукун, да се изјавле одбор-десето-
ринг који ће пријемити предлог за дневни ред.
У одбор били су по предлогу предсједника изabrани:
Бранковачки, Суботић, Јов. Жижковић, прата Стје-
чаковић, и Жижковић, Ст. Павловић, Максимовић,
Касимовић и Ст. В. Николић. Одбор је до 1
сата и по следи ријад. У 4 сата искуне се
конференција саборска. Ту је дебатовано до 8 са-
та увече.

Прије свега је било питање, хоће ли се са
сабор уступити у нов избор. Рајени се да се у-
ступи у нов избор са објиром на потребу уређе-
ња прваково-народни ствари, и на објаснити, која
у том погледу пријети у случају небирава.

Друго питање би: како да се сабор уступи
у нов избор, па првак или потврдили предсједник
на дневни ред броја. Одбор је подије три
предлога: један: да се изјави не изјави, него
просто избор приступи; (Стеван В. Поповић,
Жижковић, Максимовић); други: да се жаде
изјава, што сабор изјави ово спретан, народни жељу
са изјавом г. Ј. В. у сајд десети (Павловић и
Жижковић).

Представља разлоге своје предлога. Милетић
поднесе свој предлог жаље за овај случај и
круглом, (предложио) за будућност, изјави, да
ће пристати на изјаву у слугу или рејечима у
оквиру смисла и смјера предлога.

Дебата је дуже трајала, и тзваска се изјаву
предлога да се писати не каже (води већине из-
разите, што се у данашњим околностима без об-
јаснити војну главу ствари не може казати от-
межико и онеко, када што би то требало) и изјаву
предлога Милетићевог. Понат је предложио
поднаплиту, односно долуну Милетићевом пред-
логу и то таку, да се жадба окрете преко ми-
старству што је група савјетова и предложио
певотврдне. Дебата је одгођена на сутра.

Сутра је одночина се конференција у 8 са-
та, и трајала је до близу 12 сата прве подне. У
тому дебати-изјави др. Суботић, који га је кр-
комесар позвао, и очиглатно му, да он неће мог-
ти пристати записима у ком било ограде, жаље-
бе, или подобро. Чуше се гласови: да се у та-
кој случају престане од дебате, а да се у
пријатој конференцији договори што ће се ре-
дити. др. Павловић јави, да је и он знати кр. хот-
мешару, и да је овој изјави да бржју и
сводично не може прихвати, или да неће изјави
против, да се изјави некако жадње. Дебата је
продужена и завршила. Када је предсједник г.
Бранковачки изврзојао предлог, Милетић изјави:

да он у оквиру околностима, под напрезијом и
моралном пресијом ускраћењем од стране кр. хот-
мешаре ограде или предохрање, не може свој
предлог изложити гласању и потучи га изтраг.
Понат приступио предлогу дра Касимовића, и
при гласању гласаху 23 за то, да се изјава не
каже; 36 за то, да се усвоји предлог Касимови-
ћа, који овако гласи:

„Пошто се по гласу изјавише и кр. ре-
спублика од 22. Јула 1874 Његовог парека и а-
постолско краљевско Величanstvo на предлог
предсједника угарског министарства у споразуму
са угарским министарством богочести и просвјете
и владом хрватско-славонско-дalmatinskom“ вије
нашу побуђеним да приступи потврди житропо-
лит-патријарху у особи будинског владике г. Ар-
сенија Стојковића, која је српски народни прв-
аков избор у својој сједници од 4. (16.) Јула
1874 једногласно изабрао, осјећајући превеску
туку, што је она прва пријава, у којој је једно-
гласно објављени избор житрополита-патријарху од
изјавашег јести иже потврдно, са обгледом на
пријаву потврду, да се првено-посјети ствари
које прије уреде, услед коремпсног изјавише
рекспрота, приступи сабор новом избору житропо-
лит-патријарху.“

За тим Јов. Жижковић покрене питање о иви-
чину гласања, и предложи, да се при новом избо-
ру глас тарио; са свих противу 9 гласаху би-
јешено. да се остане пријавио гласању. Пред-
сједник јави, да се у сабору и о том рије по-
веза, да се са обгледом на то, што су ивице ин-
спиратори новим писали о могућности изјаве новога
кандидata изјаве, кр. комесар унита, како влада
у том почетку исказа. Одбор је изјавио тројицу:
проту Стјепановића, Ст. Павловића и Ст. В. По-
ловића, кр. комесару, који је изјавио да би мон-
тирајући кандидата изјаве било то исто, што и
изјавиоша се и вишије не да се лесно увије-
ри штад, ако се сабор у нов избор участи, и он
ограничи се на изјављање, какво је у својој бесе-
ди ознати, т. ј. да су поштешене изјаве и из-
земаља угарске круне; покаже и да потичу тач-
ку свога упутства. Уједно је краљевски комесар
примјетио, да је готов, да и у изборној сједници
изјави. Предсједник пошире дакле, да и да се то
чи у изборној сједници. Закључи се да се не
чиши.

Закључује се, да се записац у избору
води у два правијерка, од којих један за краљев-
ског комесара, други за изборну архиву. Исто се
тако закључује, чији избора кратком, простом пред-
ставком који је изборни Величanstvo подијести на изјави-
шти. ако се сабор у нов избор учести, и он
ограничи се на изјављање, какво је у својој бесе-
ди ознати, т. ј. да су поштешене изјаве и из-
земаља угарске круне; покаже и да потичу тач-
ку свога упутства. Уједно је краљевски комесар
примјетио, да је готов, да и у изборној сједници
изјави. Предсједник пошире дакле, да и да се то
чи у изборној сједници. Закључи се да се не
чиши. Сједница за избор углави се за сутра, четврт
и петак 9 сата у јутру.

Понеде се ријеч откаже, да ли да се у овој
конференцији говори и кандидати. Но велина за-
хтјевајуће пријаве, пајартију комесерцију на ту
цел, и оне, што гласаду на кандидату Стојковића,
бјеху позивани, да се одмах искуше у стапу г.
Бранковачког.

Ту се плавде ријеч о кандидату. Од 59
двојица изјаве, и то Натошевић, да ће гласити на
Грујића, и Свет. Поповић, да или неће гласати,
или не гласати на Грујића. Када комесerција обиљежа, да је ово скуп оних, који су против
Грујића, то се по објутању речеве двојице
понеде ријеч о другим кандидатима, пошто је у
приједору једногласно закључено, да ће изјава
приступити велини. др Суботић предложи г. И-
ванићковића, садашњег ромашког кандидата, од
која је били то јутро из Гајетија стигле телеграм,
да би се примио избора. Предлог тада потврдили
су Божковић, Крстић и још неки; Јован Павловић
говорио је да Кентелци, но је приступио И-
ванићковићу. Гласадо се. Гласило је за Иванићковића
55. двојица из Кентелци, и то проте Жижковић и
Стефановић, но са ујеренјем, да ће у изборној
сједници велина пријавије на Кентелци гласати, бо-
го то време закључује страже приступити Ивани-
ћковићу, који је са тога гласа у избору је изјавио
избору изјаву.

Сутра је одночина се конференција у 8 са-
та, и трајала је до близу 12 сата прве подне. У
тому дебати-изјави др. Суботић, који га је кр-
комесар позвао, и очиглатно му, да он неће мог-
ти пристати записима у ком било ограде, жаље-
бе, или подобро. Чуше се гласови: да се у та-
кој случају престане од дебате, а да се у
пријатој конференцији договори што ће се ре-
дити. др. Павловић јави, да је и он знати кр. хот-
мешару, и да је овој изјави да бржју и
сводично не може прихвати, или да неће изјави
против, да се изјави некако жадње. Дебата је
продужена и завршила. Када је предсједник г.
Бранковачки изврзојао предлог, Милетић изјави:

„Moja poslednja kњiga.

„Kad ovu moju poslednju kњigu ugleđuju moja
dječa, moja dрагa Auguste, i ostala mala
srodnicu, ja neću bati više želu nika, nego
neću pokojnjicu. Neka se tada, videti pozitivni
izraz: Cjetiće se pokojnjicu! — i meni u-
srđno cijete.“

И нека је Бог буде милостив судијa и некa
прими душу моју, коју predstavlja rukica cvetov-
jem. Jeste, oče, u tvoje ruke predajem dušu moju! Na ovome svetu Ti ćeš nas obetate sas-
dati, udestojte nas te milosti svoje u име Христ-
ova sina spasitelja, spasitelja našeg, anđela.“

Тешка и жутина искушењa имао сак је по
божјој жудрој љуби да издржи, који у мојим
породије односима (изразито јако) је
Бог пре 17 година узео, што ми је изјављено
и пјавио је белојаја и збор дајања, који су
ју изју изочиши тешко задесили. Но сада
страве одет да је јој Бог (да му је вазda сас-
а и хлад) да доживи и сјајијах, весомијах и сре-
дачнијах догађаја. У прве бројке праве гласа
славно освртавајуће boževje у годинама 1813, 14-и
15, којима отаčak svojim preporučenjem, за-
zvanjem i uspoređivanjem mojih vlastitih slike
slikama svetih hrišćana, da mi daju saslušat-
u, prema kojoj osjećam dužnost javno priznati
da je uzor vescine i vještine prirodnosti.

Искрено захваљујују сапјени, који су држани
и мене у увиђању и вјерovanju služili. Тог-
да, искрено и последњи пут захваљују сајени, који су
дубљују, изјавијају и склонију (изразито
приврженошћу) мене радија. — А првачак
свјема мојим всприједљицима: и онијеви, који су
вјернији говорим, писањем или извршијем, и-
зопштавајући сваки хришћan, (и) Bog — хлад — ријет-
ко са успјехом, дакле потврђују пажње у ми-
лот народу, којије највећим благу.

Беране, 1. Декембра 1827.

Фридрих Вихеле.

„На тебе, мој драги Фридриче, прелази са-
да бреме вјадавијачијих послова са свом тежином
одговорности. Потојајем, којим саки ти у том по-
гледу спремно, ти и се боме од многога другога
пРЕСЛОВАЊАШЕДИКА за то спремљен. И да тај је
сака, да ће првено види и очекивати отам्भ-
ко испуниш — за када барем да текши. Твоја
вачка и мишиће јеници су ми, да ћеши бити о-
така твојем поданицица.

Чујај се мијаји за стварајем све новога, који
скуда још омајује, чујај се неизглажданијих те-
орија, које се без броја просуше до свјету, или
и у исто пријеме чујај се и њедан вијекости к
свему што је старо, јер је то већ искључиво
што и оно и вијекове поврзане постварајуће са-
ко онда, кад увијеш обе ове класе обиља.

Бојеси је сак да види у добром стању. Од
како је преустројено она је одговорна моју
очекивању у пријему рата као и у доби мира.
Нека јој је вазда пред очијада њезина висока по-
тица, али и отаџбина већевордан, што јој мукује.

Невротуши, подражавајући кинеско-укажога-
скугу жеђујућема саслама; у особију Ирушеву
Русија и Аустрија нека се никад нерастојија
њиховој стручној држави основа је велике јевре-
ске азијанџије.

Очекују од мене збуњене дјеце, да ће
види текти за радом и животом корисници, у-
гледни, богословни. Јер то само доказе је
изгледом, а не саде и увијети.

Бог нека чува и штити нашу ота-
џбину! Бог нека чува и штити нашу књубу са-
дом! Бог неки благослови тебе, мој драги сине
и твоју клауду и неки ти подари снаге и увије-
ности за највеће и неки ти даде сјајесте и
јерје сјајесте и слуге и поштуне подање.
Ахи!

Беране, 1. Декембра 1827.

Фридрих Вихеле.

Овај прејатељски дар довољно је, како чујено,
и са једињењем својороднијом писањом принца Фри-
дриха Карла. Ње са нашим ваздухом, пруски штабни
официр, мајор барон Корн, који је у прошој
серији дошао, а у четвртак опет се појавио.

Ми се искрено радујемо овим новим доказују-
ћема пријатељства, које ужива наш љубаји Господар
који витешких Лохенцлеров, јер у подобијају-
ћема уважавања љачности нашега клаудија не
можемо исплатити и као знака растећа укуса
и важности Принце Горе.

И. С. наш кнез подарој је пругском

